

на погубелта му. И въ срѣдъ общото мълчаніе пакъ скъж грозния гласъ.

Часътъ наближи!

А този гласъ приповториха христіенитѣ! И раздаенъ изобщо той ечеше и са приповтаряше отъ всички уста, и мъжје и жекы и старцы и дѣца казваха, не выкащецъ, но языкъ прѣпнутаще отъ страхъ.

Часътъ наближи.

И на тозъ часъ екнж едно диво изрыканіе. Тигрътъ яростенъ на гледъ и страшенъ, безъ да желе нищо друго освѣнь да побѣгне и безъ да знае на кѣдъ ся втурнж, искокнж внезапно въ срѣдъ уплашенното множество, и отъ него разлюбяванъ и бѣгающъ удалечиса настржнхнжль и скоротекущъ. И земята са пакъ расклатя, и пакъ са распрострѣ тъмнината по всичката земя.

Между това нови бѣжанци са навалиха, рабитѣ Арбакови, които разграбивше бесполезната вече нему каса, тичаха и тѣ на къмъ полето. Отъ толкозито машалы, една само бѣ остангла да свѣти, не угаснхла еще, и тѣзи машала я носеше Сосія, съ кояго освѣтли лицето на Недія, на безоката Тессалійка.

Безочнице, попыта рабътъ, като іж позна, на какво ти служи сега свободата?

— Ты кой си? Да не бждеш видѣль Главка?

— Ей видѣхъ го прѣди малко.

— Да ти сж благословени устата! ами дѣ го видѣ?

— Подъ сводоветъ на храма на Честъта, легнхль на умираніе или и умрѣль. Може и да са е срѣщнхль вече съ умершаго Арбака.

Нито дума не подума Недія, но скрyтомъ убѣгнж отъ Салустія и излека като са испрѣмъкнж прѣсъ множеството, върнж са изново въ града, дойде на торжището, отъ тамъ подъ сводоветъ, наведе са, опыпа, повыка Главка на име.

Чу гласъ който и отговаряше слабо.

— Кой ма выка? не е ли гласътъ на смъртъта? готовъ съмъ, идж!

— Стани и върви подирѣ ми. Дай ми ржката си Главке, и ще са избавишь.

— Насърчнжъ вече отъ надежда Главкъ и смаянъ. дигнж са отъ земята.

Пакъ ли Недія? Е, ты на ли са избави? И тѣзи признателны думы паднхха благодарни на сърцето на злочестата Тессалійка, която и блатослови Главка за това?

Главкъ тръгнж подирѣ водителката си, и ту носеше Юна, ту іж подкрѣпеше да върви. Съ остроуміе достойно за чуденіе Недія избѣ-